

<BACK-UP>

<BACK-UP>

Zo wijd de wereld strekt

Deel 1

<

Holtes & Sietsma

**Voor mijn liefste,
zonder jou was dit boek niet tot stand gekomen.**

© Albertus P. Holtes & Wopkje Sietsma

Omslagontwerp: Mei Visuals

Foto omslag: Greet Meesters

BACK-UP trilogie

Deel 1 'Zo wijd de wereld strekt'

1^e druk 2018

Deel 2 'Brug in de tijd'

1^e druk 2020

Deel 3 'Perspectief'

1^e druk 2022

Boekversie BUP1.NL.E.H&S.2018.11

Uitgever e-book: Holtes & Sietsma

Internationale verspreiding via Kobo

Uitgever paperback: Holtes & Sietsma

Internationale verspreiding via Amazon

Zelfstandige uitgever

Alle rechten voorbehouden

ISBN e-book 9789402172652

ISBN Paperback 9781688920361

Voor alle informatie en contact over dit boek, zie:

<https://everywhereconnected.com/>

Om te weten voor je gaat lezen!

Dit verhaal zou op ware feiten gebaseerd kunnen zijn, doch elke overeenkomst met echte gebeurtenissen, bestaande plaatsen en personen, levend of overleden, berust op toeval.

Voor de rest laten we het over aan de fantasie van de lezer.

In de boekserie zijn in afbeeldingen met een QR-code [hyperlinks](#) verwerkt die verwijzen naar webpagina's van de auteurs.

Het niet kunnen linken heeft echter geen gevolg voor de inhoud van het verhaal. Het is puur bedoeld als additionele informatie.

Een boek schrijven, opmaken en uitgeven is mensenwerk. Wij zouden het op prijs stellen om geïnformeerd te worden als er iets niet klopt.

Je kunt ons bereiken via onze website.

Bij voorbaat onze hartelijke dank!

**Onze boekenkast
Bert & Wop**

VOORWOORD

Dank je wel voor je belangstelling voor ons boek.

Voor wie ons nog niet kent ... wij zijn Bert Holtes en Wop Sietsma, twee Nederlandse auteurs die de boekserie 'BACK-UP' hebben geschreven. Dit boek is ons debuut en het **eerste** deel van de **trilogie**.

Na lange tijd van schrijven en onderzoek is het ons gelukt om in 2018 ons eerste boek zelfstandig in eigen beheer uit te geven.

Ons verhaal is een mix van genres, personages en verhaallijnen en is verpakt als een **fictieve thriller** met wat extra's.

Als onderdeel van de trilogie 'BACK-UP' is in 2020 ons tweede boek BACK-UP 'Brug in de tijd' aan de collectie toegevoegd.

Het derde deel BACK-UP 'Perspectief' is in december 2022 gepubliceerd, waarmee de serie ten einde is gekomen.

Om je kennis te laten maken met onze schrijfstijl en ons verhaal, hebben we besloten om het e-book van deel 1 én deel 2 **gratis** als promotie aan te bieden.

Zo kan men laagdrempelig het e-book verkrijgen en kun je het ook als cadeautje weggeven.

Wij zijn afhankelijk van mond-tot-mondreclame en vragen je om het e-book aan iemand anders te schenken, of de link van onze website door te sturen.

Want ... wat is tenslotte leuker dan een cadeautje te geven!

Wil je de paperback van het boek lezen, dan kun je op onze website alle informatie vinden waar je het kunt kopen.

We hopen dat het verhaal je aanspreekt en dat je ervan zult genieten.

Veel leesplezier!

Met vriendelijke groeten,
Bert & Wop

HOLTES & SIETSMA
BACK UP
ZO WIJD DE WERELD STREKT + BRUG IN DE TIJD
BEIDE E-BOOKS ZIJN GRATIS!
www.everywhereconnected.com

NIETS IS WAT HET LIJKT ...

Dit verhaal begint voor het Vredespaleis in Den Haag, waar een aanslag wordt gepleegd op het leven van de directeur van UNBI (United Nations Bureau of Investigation).

Hij was opgeroepen om bij het Internationaal Strafhof te getuigen in het proces tegen een internationale criminele organisatie Spider Web.

Lémarc Tasker moet als opsporingsleider de aanslag onderzoeken en zet een ongekend felle internationale klopjacht in om de daders te achterhalen.

Tijdens de klopjacht krijgt hij te maken met allerlei vreemde wendingen en krijgt hij hulp uit onverwachte hoek: een vrouw! Alleen, een vrouw?

Of is er meer? Want wie is er dan verantwoordelijke voor een aaneenschakeling van bijzondere gebeurtenissen met spetterende acties?

Zal het hem (en de lezer) lukken om het mysterie rond de aanslag te ontrafelen?

PROLOOG

Het was gedaan. De emotionele golf van tevredenheid mocht gekoesterd worden, een welverdiende beloning.

Vele omwentelingen geleden was de eerste poging gedaan, die niet het gewenste had gebracht.

Vreten, voortplanten, vechten, sterven. Er kon meer zijn. Veel meer. De levengevende zonnestrallen absorberend, draaide de prachtige azuren, met wazige wolken verweven planeet langzaam om haar as, omcirkeld door haar metgezellin, die door haar aanwezigheid de cycli van alle leven erop reguleerde.

Nog vele malen vaker dan daarvoor, zou de planeet om haar as moeten wentelen, voor het resultaat van dit werk merkbaar zou zijn.

HET BEGIN ...

Hij stond op het punt de geopende deur achter zich dicht te trekken.

Hij ging op weg om iets te doen dat de wereld zou verbijsteren.

Iets dat hij ... alleen hij kon doen. Andere opties waren er niet.

Het was hij of ik.

En zacht piepend sloot de deur achter hem.

Het Vredespaleis

Het Vredespaleis is primair de zetel van het Permanent Hof van Arbitrage en het Internationaal Gerechtshof van de Verenigde Naties.

Daarnaast zijn in het gebouw ook de Haagsche Academie voor Internationaal Recht, de Bibliotheek van het Vredespaleis en de Carnegie Stichting gevestigd.

Hiernaast is het paleis ook regelmatig de gastheer van diverse evenementen op het gebied van internationaal recht en politiek.

Het doel van deze organisaties is om voor geschillen tussen landen tot een vreedzame oplossing te komen.

Het ligt in het noordwesten van de wijk Zeeheldenkwartier in het stadsdeel Centrum van de gemeente Den Haag.

De grote toren is door de hoogte van 80 meter en door de vorm van de bovenkant met een gedeelte dat breder is dan de stam gemakkelijk te herkennen in de skyline van Den Haag.

Het silhouet is zeer kenmerkend met kleine erkertorens die er op twee niveaus voorkomen.

In 2014 is het Vredespaleis geplaatst op de lijst van Europees erfgoed, wegens haar belang voor de geschiedenis en cultuur van Europa.

VIJF GLOBALE MINUTEN

< 01.01

De oudere heer, keurig gekleed in een driedelig goudbruin kostuum met daaronder smetteloze, donkerbruine instappers, kwam langzaam aanlopen en ging met een zucht van verlichting op een bankje langs de kant van de straat zitten.

Zoals elke dag, tenminste wanneer het droog was en niet te koud, ging hij hier naartoe om te genieten van zijn meegenomen koffie met wat lekkers erbij. Dit keer een gevulde koek.

Hij haalde zijn zakhorloge, een erfstuk, uit zijn vestzakje en zag dat de wijzers precies acht uur in de ochtend aanwezen. Met genoegen stelde hij vast dat hij de afstand vanaf zijn huis alweer iets sneller had gelopen. Zijn conditie ging vooruit, hoewel hij nu toch blij was dat hij even kon uitrusten.

Hij zat hier graag, want vanaf deze plek had hij een prima uitzicht over de straat en het Vredespaleis. Het was de eerste juni en het beloofde een prachtige dag te worden. Het zomerse groen van de bomen, in combinatie met de bonte bloemenpracht van de struiken rondom, was een lust voor het oog.

Ook genoot hij van het voorbijkomende verkeer, dat vanwege het internationale karakter van de wijk, net zo kleurrijk was als de natuur. Hij verveelde zich nooit, want er was altijd wel wat te zien. Van de mooie Nigeriaanse secretaresse in haar parmantige roze Fiat 500 tot de Russische diplomaat die door zijn chauffeur, in een ruim bemeten limousine, al dan niet met een escorte, naar het paleis werd gereden. Maar zo vroeg in de ochtend zou alleen de administratieve staf van het Vredespaleis zich naar het werk spoeden. Pas vanaf tien uur zouden de eerste dure auto's langskomen. Na het overlijden van zijn vrouw kon hij het niet verdragen om

's morgens alleen te zijn in het stille, lege huis en ook omdat zijn vrouw hem dat had gevraagd, had hij zichzelf gedwongen eropuit te gaan en zich onder de mensen te begeven. De laatste twee maanden had hij bijna elke ochtend op deze bank gezeten. Hij was inmiddels een bekende verschijning. Vaak kwam er iemand bij hem zitten en werd er over allerlei onderwerpen gepraat. Laatst nog had een medewerkster van het Liberiaanse consulaat haar lunch met hem gedeeld.

Van alle exotische hapjes die ze hem had aangeboden, had hij de naam niet kunnen onthouden, maar de smaak kon hij zich nog steeds voor de geest halen.

Net als vandaag, was het een heerlijke warme dag geweest en ze had hem verteld over haar jeugd in Liberia en hoe ze in Den Haag verzeild

was geraakt. Hij kon goed luisteren en had inmiddels enkele verhalen gehoord die een diepe indruk bij hem hadden achtergelaten. Hij was oprecht betrokken, want zijn eigen belevenissen tijdens de Tweede Wereldoorlog lagen hem ook nog steeds vers in het geheugen; iets waaraan hij vaak, vooral de laatste weken, in zijn dromen werd herinnerd. Hij dacht erover om van die verhalen een boek samen te stellen als aanklacht tegen al het geweld in de wereld, maar twijfelde nog. Veel was hem tenslotte in vertrouwen verteld. Afijn, hij zou komende winter wel zien. Vooralsnog was hij blij dat hij, steeds vaker, gezelschap kreeg. Het leidde hem af en gaf hem de gelegenheid het overlijden van zijn vrouw te verwerken.

Hij pakte zijn thermosfles met koffie en ineens viel het hem op hoe rustig het was. Hier aan de Scheveningseweg was het normaliter een drukte van belang. Iedereen die in het Vredespaleis moest zijn, moest over deze weg, die er nu uitgestorven bij lag. Hoewel hij al tien jaar met pensioen was – hij was precies veertig jaar politieambtenaar geweest, waarvan de laatste tien jaar bij Interpol – werd zijn beroepsmatige interesse gewekt en begon hij de omgeving met andere ogen te bekijken. Het was een gewone woensdagochtend, maar het leek wel zondag. Die indruk werd nog eens versterkt door het trage, galmende geluid van de kerkklokken. De enige persoon die hij zag, bevond zich aan de overkant van de straat. De man stond in de portiek van een kolossale monumentale Haagse stadsvilla, waarvan er meerdere langs deze weg stonden. Een blanke man met een Slavisch, door littekens ontsierd gezicht. Het was een reus van een vent, bijna twee meter lang, schatte hij, met een vierkante kop en kort stekeltjeshaar. Ondanks de afstand, kon hij zien dat de man een slecht gebit had. De opvallende rust in de straat en de manier waarop die vent daar stond, verontrustten hem. Hier klopte iets niet. De man hield op een vreemde manier een mobieltje bij zijn oor. En sinds hij zelf een smartphone bezat, wist hij dat je behalve telefoneren, ook kon sms'en, pingen, fotograferen en zelfs filmen. Het leek er verdacht veel op dat hij met dat laatste bezig was.

Buiten hemzelf – in het dagelijkse leven beter bekend als oud politie-inspecteur Jan de Jong - en de man aan de overkant was er niemand te bekennen.

Hij werd uit zijn gedachten opgeschrikt door een duif die klapwiekend naar beneden kwam en links van hem een zachte landing maakte. De vogel hipte een paar keer heen en weer en ging toen op zijn gemak zitten, alsof ze een ei wilde uitbroeden. De duif keek hem even kort aan en besloot blijkbaar dat dit mens ongevaarlijk was.

Ze draaide haar kopje schuin naar links en keek een moment naar de man aan de overkant, waarna ze haar kopje nog meer naar links draaide en haar nek uitstreekte als een passagier die zich afvraagt waar de bus toch blijft.

Hij moest het zich verbeeld hebben, dacht hij. Toen de duif hem aankeek, leek het net alsof het rechteroogje van de vogel zich als de lens van een fototoestel scherpstelde.

< 01.02

Nog geen anderhalve kilometer verderop reden drie zwarte, geblindeerde SUV's de parkeergarage van het Victorie-gebouw binnen. De grote, dikke banden veroorzaakten akelig piepende geluiden op de gladde betonnen vloer, totdat de wagens vlak bij de personenlift voor bezoekers naar de bovenliggende etages tot stilstand kwamen.

In elke SUV zaten vijf in het zwart geklede mannen die zich gereed maakten voor actie. De man die in de voorste SUV naast de chauffeur zat, ongeveer vijfendertig jaar oud en breedgeschouderd, keek op zijn horloge en zag dat het precies acht uur was.

Ze waren keurig op tijd en de code om de garage binnen te komen was correct geweest. Dat had hij weleens anders meegemaakt, met vaak vervelende gevolgen.

Tevreden pakte hij zijn smartphone, tikte: 'positie bereikt, wacht op vervolg' en verzond het berichtje.

< 01.03

Op diezelfde tijd zat in het penthouse van het Hilton, met vanaf het balkon een fantastisch uitzicht op het Vredespaleis, een vrouw op haar bed achter een laptop met de daaraan verbonden joystick te spelen. Haar knappe gezicht, omlijst door een weelde aan blond haar, stond strak, terwijl ze geconcentreerd naar het beeldscherm staarde.

Ze gaf met haar linkerhand kleine tikjes tegen de joystick en ze was blij dat ze zo vaak geoefend had, want het bleek in het echt wel wat moeilijker dan in een testomgeving. Even later verdween de groef tussen haar wenkbrouwen en riep ze: "Ik ben geland!"

Ze liet de joystick waarmee ze op haar beeldscherm een vliegtuigje naar de landingsplaats had gemanoeuvreerd los en strekte haar rug, met haar armen omhoog. Het was haar gelukt en ze was trots op zichzelf dat ze, na maanden van knutselen en oefenen, nu zo gemakkelijk allerlei vliegende objecten kon manoeuvreren. Op het bed naast haar zat een gespierde Aziatische man en ook hij bediende een joystick. "Tjan, hoe gaat het bij jou?" Zijn blik bleef strak op zijn beeldscherm gericht en hij zei iets in zijn moedertaal dat ze niet

verstond, maar het klonk goedkeurend. Om hem niet te storen, ging ze voorzichtig liggen, sloot haar ogen en probeerde zich te ontspannen. God, wat was ze blij dat het gelukt was. Ze had het persé zelf willen doen en de verantwoordelijkheid had zwaar op haar gedrukt. Haar lippen krulden zich in een brede glimlach.

Ongemerkt was ze bijna in slaap gesukkeld toen ze haar smartphone voelde trillen. Ze trok het uit haar zak en las 'ben onderweg, suc6 xxx'. Het berichtje kwam van haar beste vriend en met genegenheid dacht ze terug aan het moment, ruim twintig jaar geleden, dat ze hem ontmoet had. Het stond voor altijd in haar geheugen gegrift hoe die grote man met zijn wapperende, blonde haren, haar uit de lucht geplukt had voordat ze te pletter kon slaan. Sindsdien waren ze vrienden voor het leven. Ze had nog nooit zo'n lieve, grappige, intelligente en door en door integere man ontmoet, die haar telkens weer aan het lachen kon maken en altijd voor haar klaarstond. Door hem was haar leven drastisch veranderd. Zelfs haar echte naam gebruikte ze zelden. Ze werd door iedereen, haarzelf inbegrepen, Marilyn genoemd, nadat ze eens als Marilyn Monroe naar een zestiger-jaren feestje was geweest, waar ze vele complimenten gekregen had vanwege de treffende gelijkenis. Nadat ze iemand laatdunkend had horen zeggen "dat een wees nooit kon tippen aan de allure van een ster", had hij haar geholpen met haar onderzoek naar haar afkomst. Het was gebleken dat ze alle recht had om zich als Marilyn Monroe te gedragen. Daarnaast had hij haar geholpen met het ontplooiën van haar tot dan toe onontdekte talenten en de laatste jaren had ze zich helemaal kunnen uitleven.

Hoewel hij haar beste vriend was en ze haar leven aan hem toevertrouwde, was hij niet de liefde van haar leven.

Moeder natuur had bepaald dat ze zich tot vrouwen aangetrokken voelde en tot haar geluk had ze die liefde vier jaar geleden ontmoet. Sindsdien was ze dolgelukkig.

Haar vriendin inspireerde en steunde haar, waardoor ze fantastische resultaten behaalde. Van superintelligente apparaatjes en systemen tot allerlei slimme oplossingen die haar vriend nodig had.

Haar werk zou haar diverse Nobelprijzen hebben opgeleverd, maar vanwege de aard van de missie, kon ze haar uitvindingen niet openbaar maken. Ze waren exclusief bedoeld voor de hechte groep die zich rond haar vriend had gevormd en waren noodzakelijk om de wereld te veranderen. Het maakte haar gelukkig dat ze kon helpen en nog gelukkiger dat haar grote liefde, in de VS geboren uit Indiaanse ouders en nu in haar moederland actief, bij dezelfde missie betrokken was, waarvan het tweede deel straks een aanvang zou nemen. Over

vier dagen zouden ze elkaar weer zien en met een beetje geluk konden ze dan een paar dagen samen doorbrengen.

Ze schrok op uit haar dagdromerij toen Tjan zei: “Opgelet, de finish is bijna bereikt!” Ze schoot overeind, greep haar smartphone, selecteerde het enige doorkiesnummer dat erop stond en liet haar duim boven de verzendknop zweven.

Op Tjans laptop zagen ze een auto over een idyllische laan rijden. De auto was nog maar een paar meter verwijderd van het boven de weg gespannen doek waarop ‘Finish’ stond. “Wacht tot de bumper onder de finishlijn doorrijdt en druk dan op verzenden”, mompelde Tjan. “Ja, ja, weet ik wel. Let jij nu maar op je eigen werk”, antwoordde ze, terwijl haar ogen het beeldscherm geen moment loslieten.

Allebei bleven ze geconcentreerd naar het scherm kijken, waarop niet veel later de neus van de auto de finish bereikte. Marilyn drukte op de verzendknop en riep lachend: “SHOW TIME!”

< 01.04

Een paar minuten eerder was uit hetzelfde hotel een oudere man naar buiten gekomen, een grote reiskoffer achter zich aan slepend. Licht wankelend liep hij via de invalidenhelling naar de wachtende taxi die voor hem besteld was. Hij gaf zijn koffer af aan de chauffeur en stapte moeizaam achterin.

Zodra hij gemakkelijk zat, haalde hij een smartphone uit zijn binnenzak en zette deze aan.

Hij keek enigszins verstoord op toen de chauffeur het reisdoel vroeg. In vlekkeloos Nederlands antwoordde hij: “Het Centraal Station Den Haag, alstublieft.” Meteen richtte hij zijn aandacht weer op zijn telefoontje, waarop inmiddels een berichtje was binnengekomen.

Op zijn gezicht verscheen een tevreden glimlach toen hij het las, waarna hij snel een sms'je tikte en verzond. Hij gaf twee snelle tikjes op een icoontje, leunde ontspannen achterover en bekeek belangstellend de beelden die hij nu ontving.

De chauffeur had intussen achter het stuur plaatsgenomen en wilde net gas geven, toen hij werd tegengehouden door de portier van het hotel.

Geërgerd liet hij het zijraam naar beneden zakken, stak zijn hoofd naar buiten en riep in onvervalst Haags: “Hé lèp, wat mót juh van mûh? Opzâhte!”

De portier zei niets, maar wees naar de uitgang van de parkeergarage naast het hotel. Er kwam een glanzend zwarte limousine uitrijden die meteen door een groep politiemotoren werd omgeven. Met zwaar motorgeronk passeerden ze de taxi. De passagier keek op van zijn

display en zag de motorrijders in twee groepen uiteenvallen om, netjes in formatie, de limousine te escorteren, waarna de stoet zich verwijderde. Onder het prevelen van verwensingen over de voorkeursbehandeling van bepaalde lieden, gaf de taxichauffeur alsnog gas en scheurde met piepende banden weg. De portier liep hoofdschuddend de hotellobby weer binnen, op zoek naar een gast die zijn dienstverlening wél zou waarderen.

< 01.05

Zes tijdzones verderop, lag Robert J. VanderBeek IV, door velen Kingsize Bob genoemd, afgekort KSB, om één uur 's nachts klaarwakker in zijn ruim bemeten bed. Met twee dikke kussens comfortabel in zijn rug, lag hij naar het nieuws te kijken op een formidabel beeldscherm dat op flinke afstand tegenover het grote bed aan de muur hing.

Hij had een draadloos oortje in, want hij wilde voorkomen dat iemand kon horen waar hij naar keek. Dat ging niemand iets aan.

Ook zijn vrouw zou hem niet storen. Ze sliepen al jaren apart en hij wist wel zeker dat ze hem hier niet zou komen bezoeken.

Af en toe nam hij een slok uit een prachtig geslepen glas dat hij tot de rand had gevuld met X.O. Cognac, afkomstig van zijn eigen wijngaard in Frankrijk, daarbij de etiquette aan zijn laars lappend.

Hij hoefde zich door niemand de wet te laten voorschrijven en met een geheel eigen interpretatie van de familiespreuk 'Deo volente'¹, zorgde hij goed voor zichzelf.

Met zijn diverse bedrijven had hij vele miljarden verdiend, maar wat nog belangrijker was, hij was steeds invloedrijker geworden. Hij stond bekend als een van de rijkste veeboeren ter wereld.

Daarnaast had hij, wat niemand wist, enorme belangen in de olie- en wapenindustrie.

Via zijn zakelijke managers, die volledig van hem afhankelijk waren, maar voor wie hij zelf de grote, onbekende Mr. X bleef, beheerste hij elk megaconcern op de wereldmarkt.

Tot zijn grote schrik was daar twee maanden geleden plotseling verandering in gekomen.

Hij gaf zichzelf de schuld.

Door zijn nu al tien jaar durende leven als God in Frankrijk, was hij niet meer zo scherp geweest als vroeger.

Als een donderslag bij heldere hemel waren binnen een paar dagen alle personen die op zijn geheime loonlijst stonden en wereldwijd werkzaam waren in de top- en middenkaders gearresteerd, en had hij

---

1 (*Deo volente – als God het wil*)

onmiddellijk drastische maatregelen moeten nemen om zichzelf te beschermen en de schade zoveel mogelijk te beperken.

Gezien de bewijzen, waar hij uiteraard de hand op had weten te leggen, kon het niet anders dan dat er van binnenuit klokkenluiders hadden samengewerkt met politie en justitie.

Als bewijsmateriaal waren er beelden opgevoerd die alleen maar door personen binnen het kader gemaakt konden zijn, om nog maar te zwijgen van allerlei telefoontaps en emailverkeer waarin belastende informatie was uitgewisseld tussen zijn kaderleden.

Hij was gedwongen geweest een grote schoonmaak te houden en alle losse eindjes die met hem in verband konden worden gebracht, op te ruimen.

Op alle continenten waren plotseling mensen spoorloos verdwenen en waren veel bedrijven, loodsen en andere objecten vernietigd.

Tevens waren kaderleden, waarvan hij dacht dat ze als klokkenluider hadden opgetreden, zelfs in de gevangenis, overleden aan voedselvergiftigingen, hartaanvallen en curieuze ongevallen.

Tot nu toe hadden zijn Business Executives operatie 'Spic & Span' uitstekend uitgevoerd. De laatste fase ervan zou over een klein kwartiertje beginnen.

Deze slotactie zou het algemene gevoel van onveiligheid groter maken dan ooit en de veiligheidsverhogende maatregelen die daaruit zouden voortvloeien, zouden zijn banksaldo flink doen toenemen.

Hij gniffelde bij de gedachte aan de schreeuwende krantenkoppen en het geblaat op de nieuwszenders, die tot vervelens toe het grote verlies zouden evalueren.

Inmiddels was er via zijn juridisch executive een leger topadvocaten ingezet om ervoor te zorgen dat zijn loyale mensen zouden vrijkomen wegens het ontbreken van bewijs, waarna ze weer voor de volle honderd procent inzetbaar zouden zijn. Bijkomend voordeel was dat ze hem uit dankbaarheid nog vlotter van dienst zouden zijn.

Zodra operatie 'Spic & Span' was afgerond, zou een van hen, een afschuwelijk ogende man bekend als Casanova, met het afvalwater weggespoeld worden.

Gaandeweg was die arrogante lul steeds meer eisen gaan stellen en als hij ergens een hekel aan had, was het wel aan inhalige lui die dachten misbruik te kunnen maken van zijn zwakte. De rotzak had zijn hand overspeeld en zou daar binnenkort de gevolgen van ondervinden. Hij had al een vervanger voor hem gevonden, die hem, als proeve van bekwaamheid, van het probleem Casanova zou afhelpen. De kleine Mexicaan had al laten weten dat hij in positie stond en klaar was voor actie.

De apotheose van zijn zorgvuldig geplande operatie zou inmiddels in gang zijn gezet, waarna hij als vanouds de touwtjes weer stevig in handen zou hebben.

Voor hij onder invloed van de uitmuntende cognac kon indommelen, trilde zijn smartphone.

Hij was direct klaarwakker en de adrenaline schoot door zijn lijf.

Hij keek op het scherm en las:

<https://everywhereconnected.com/spicandspan.html>

Met de afstandsbediening schakelde hij over naar het internet.

Hij startte Google en tikte de link in. Meteen zag hij het resultaat tussen een hele rij flutfilmpjes staan.

Niemand kon vermoeden dat dit specifieke filmpje binnen afzienbare tijd wereldnieuws zou zijn.

Hij klikte de link aan en op het televisiescherm verscheen het verwachte panorama.

In afwachting van de gebeurtenissen die hem zoveel plezierige voldoening zouden schenken, schudde hij de kussens flink op en liet zich er behaaglijk tegenaan vallen.

< 01.06

Dick kon zich zeer goed indenken dat John Bingham, die naast hem op de Chesterfield bank zat en de hoofdaanklager van het Internationaal Strafhof was uitermate gesteld was op zijn werkkamer. De kamer lag aan de bescheiden binnenkoer van het Vredespaleis en zag uit op de fenomenale fontein. Het was een monumentale, fraai ingerichte ruimte, waarin de stadsdrukke niet merkbaar was. De combinatie van het hoge plafond, dat versierd was met prachtige ornamenten en plafondschilderingen, met de eikenhouten lambriseringen, benadrukte deze rustige sfeer. Hier kon hij ongetwijfeld, enigszins op afstand, maar zonder totaal geïsoleerd te zijn, ongestoord werken. Hoewel de pittige discussie waarin ze samen verwickeld waren geraakt, niets met werk van doen had. Allebei waren ze fervente vliegvissers en na een paar gezamenlijke vistochtjes was er een sportieve rivaliteit ontstaan en probeerden ze elkaar de loef af te steken met het beste zelfontworpen kunststuk.

Onlangs had Dick een nieuwe uitgeprobeerd, met veel succes. En daarover ging het nu. John probeerde erachter te komen wat Dick toegevoegd of gewijzigd had aan zijn laatste probeersel, maar hij had tot nu toe niets willen verraden.

Wat John niet wist, was dat hij liever niet wilde toegeven dat hij het van Hakon cadeau gekregen had voor zijn zeventigste verjaardag, met

de toevoeging dat hij nu niet meer Dicks verhalen over mislukte pogingen hoefde aan te horen.

En op deze man, Hakon Torstein Eriksson, directeur van de United Nations Bureau of Investigation (UNBI), zaten ze nu te wachten.

De UNBI was een speciale dienst die vier jaar geleden in het leven werd geroepen voor de opsporing en berechting van elke entiteit die direct of indirect verantwoordelijk was voor oorlogsmisdrijven en terroristische aanslagen tegen volkeren en/of individuen.

Gisteravond was Dick door hem gebeld met het dringende verzoek om deze ontmoeting te regelen.

Het was noodzakelijk dat Hakon opening van zaken gaf met betrekking tot de gebruikte opsporingstechnieken, omdat hij vanmiddag voor het Internationaal Strafhof als belangrijkste getuige gehoord zou worden. Dick had al zijn afspraken verzet om dit gesprek mogelijk te maken en was speciaal voor deze gelegenheid uit New York overgevlogen nadat hij de algemene vergadering van de VN had voorgezeten. Het moest wel erg belangrijk zijn als de aanwezigheid van de secretaris van de VN hier van belang was en hij hoopte dat het bij deze keer bleef, want in zo'n korte tijd de halve wereld overvliegen, ging hem op zijn leeftijd niet in de koude kleren zitten.

< 01.07

Tegen acht uur 's morgens was het rustig in de kantine op de dertigste verdieping van het Victorie-gebouw in Den Haag, waar de Nederlandse vestiging van Interpol gelegen was.

De adjunct-directeur van UNBI, Lémarc Tasker, stond in gezelschap van James Taylor, commissaris bij Interpol, nog even snel een kop koffie te drinken voordat ze aan het werk gingen.

Hij had James in het begin niet zo gemogen. James was een altijd keurig geklede, pedante man die graag te koop liep met hetgeen hij had aangeschaft. Maar gaandeweg was Lémarc hem steeds meer gaan respecteren. Na wekenlang intensief te hebben samengewerkt, bleek de Britse James uiterst gedreven. Politiewerk zat hem in het bloed. Al twee maanden lang dronken ze elke ochtend om acht uur samen koffie om de hoofdlijnen te bespreken van het onderzoek naar de organisatie Spiderweb.

Van deze wereldwijd opererende samenzwering waren leidinggevend uit de olie- en wapenindustrie en diverse politici op grote schaal gearresteerd op verdenking van onder andere fraude, aanzetten tot geweld en misdaden tegen de menselijkheid.

Het beleid van Spiderweb was erop gericht om vanuit economisch oogpunt gewapende conflicten te beheersen of te laten ontstaan, met

als doel vraag te creëren naar hun producten en zodoende hun afzet fors te vergroten. Op deze manier waren er miljarden verdiend. Zoals het er nu uitzag, was er waterdicht bewijs dat deze organisatie door middel van intrige en geweld verantwoordelijk was voor meer dan honderd gewapende conflicten en zeven oorlogen tussen verschillende landen. Afrika werd beschouwd als een uitgelezen oefenterrein om hun wapens en tactieken te testen, zonder rekening te houden met het milieu, dat nog decennialang vervuild en besmet zou blijven, en zonder zich iets aan te trekken van het leed dat de bevolking werd aangedaan.

Ook waren er bewijzen dat door het aansturen van olie-embargo's veel geld verdiend werd en dat de hierdoor ontstane krapte gebruikt werd als pressiemiddel om onwillige regeringen onder druk te zetten.

Men meende tevens te kunnen bewijzen dat Spiderweb verantwoordelijk was geweest voor diverse terroristische aanslagen. Deze aanslagen waren erop gericht om bij het brede publiek een gevoel van onveiligheid te creëren en om overheden van landen die niet zo snel tot een oorlog te verleiden waren, te dwingen veel geld te investeren in terreurbestrijding.

Men kon aantonen dat deze organisatie in vele landen de wetgeving omtrent veiligheid had beïnvloed door politici om te kopen of te intimideren.

Op basis van de bewijslast werd duidelijk dat een groot deel van de geweldsspiraal en milieuverontreiniging in de wereld veroorzaakt en in stand gehouden werd door deze organisatie.

Volgens de laatste krantenkoppen dacht men de gehele top in handen te hebben en Spiderweb te hebben ontrafeld.

Voor vandaag, de eerste juni, stond op hun beider agenda dat ze aanwezig zouden zijn bij het getuigenverhoor van Hakon Torstein Eriksson, de opsporingsleider van het UNBI. De hoofdaanklager van het Internationaal Strafhof, John Bingham, had Hakon opgeroepen om toe te lichten hoe UNBI alle bewijsmateriaal had verkregen. Het was zo waterdicht en overweldigend, dat op basis daarvan de verantwoordelijken met zekerheid veroordeeld zouden worden. Naar aanleiding van de kwaliteit en de hoeveelheid van het bewijsmateriaal, kon alleen maar geconcludeerd worden dat een heel netwerk van klokkenluiders verantwoordelijk moest zijn geweest. Het was echter onduidelijk, en de verdediging zou hier zeker gebruik van maken, of de belangrijkste bewijsstukken – de video-opnamen, geluidsfragmenten en kopieën van de onderling verstuurde e-mails en sms'jes – toegelaten konden worden, omdat deze grotendeels via anonieme bronnen verkregen waren.

Daar ging de discussie over, of de op deze wijze verkregen bewijslast rechtsgeldig was.

Enkele verdachten verklaarden stellig dat er opnamen bij waren van momenten waarop men alleen was geweest, terwijl de hoek van de camera deed vermoeden dat degene die de opname gemaakt had, ook in dat vertrek aanwezig geweest moest zijn. Toch bleven de verdachten met klem beweren dat ze absoluut alleen geweest waren. Beelden van bewakingscamera's van de betreffende vertrekken ondersteunden dit.

Daarom wilde de hoofdaanklager de opsporingsleider zelf als getuige horen.

Hakons getuigenis was beslissend. Kon het bewijs worden toegelaten, dan zou het gehele proces een formaliteit zijn. Werd het als onrechtmatig bestempeld, dan zou het een moeilijke zaak worden. Op basis van het resterende bewijsmateriaal zou er weinig van overblijven. Ook zou er dan eerst nog veel meer onderzoek moeten plaatsvinden, met alle vertraging van dien.

Lémarc kende Hakon goed en had er alle vertrouwen in. James was minder overtuigd en ging ervan uit dat ze nog lang aan deze zaak zouden samenwerken.

Hij zag dat James op de klok keek, gretig als hij was om zijn nieuwste speeltje te demonstreren. Over een paar minuten zouden ze samen naar het Vredespaleis rijden in James' nieuwe SUV, een speciaal model met de modernste apparatuur om zo efficiënt mogelijk te kunnen werken.

De mond van James stond niet stil, trots als hij was op zijn nieuwe 'commandovoertuig'.

< 01.08

Diep in gedachten verzonken, zat de slotheer in de brede vensterbank van de oostelijke toren van Slot MacMarkland, dat zich op het zuidelijkste eiland van de Schotse Binnen-Hebriden bevond. Vanaf dit punt had hij een mooi uitzicht over de haven van het lagergelegen vissersdorpje.

Hij mocht graag de bedrijvigheid gadeslaan voordat de boten uitvoeren. Maar vandaag had hij belangrijkere dingen te doen.

Met een mok dampende koffie in zijn hand, at hij een sandwich met gerookte zalm. Al etende, waren zijn gedachten naar het verleden afgedwaald. Naar de horror van ruim tien jaar geleden, die hij wonder boven wonder had overleefd. Die ervaring had hem veranderd. Nee, niet zo zeer veranderd, dan wel bewust gemaakt.

Hem waren de ogen geopend en sindsdien probeerde hij zo gezond en verantwoord mogelijk te leven.

Ook trachtte hij zijn whiskyconsumptie zo goed mogelijk te matigen.

Er afstand van doen was uitgesloten. Onmogelijk!

Als afstammeling van een eeuwenoude adellijke familie uit Schotland bezat hij een paar distilleerderijen die uitmuntende, zo niet de beste, Schotse whisky's ter wereld produceerden. En zoals het al honderden jaren traditie was, werd elke jaargang door de slotheer zelf voorgeproefd.

Alleen met zijn goedkeuring mocht de whisky voorzien worden van het beroemde Marklandzegel van de slotheer, Lord Alasdair Murdoc MacMarkland. In het verleden had hij regelmatig van zijn eigen product genoten en dat was weleens flink uit de hand gelopen, maar nu wist hij zich goed te beheersen. Maximaal één glas per avond en twee wanneer het een feestdag was. Men moest nu eenmaal wel in leven blijven, nietwaar? Tenslotte betekende whisky – in het Schots 'Uisge Beatha' – 'levenswater', en omdat er zoveel jaargangen waren om te keuren, kwam hij toch royaal aan zijn trekken. Over een paar dagen was het alweer tijd voor de halfjaarlijkse proeverij.

Na het officiële gedeelte en nadat alle 'V.I.P.'s' vertrokken waren, zou de rest van de dag in besloten kring worden doorgebracht. Een zachte vrouwenstem onderbrak zijn overpeinzingen.

Hij liet zijn lege koffiemok op de vensterbank achter, liep naar zijn 'zetel', die eeuwenlang beneden in de troonzaal had gestaan, maar nu hier boven stond, en ging ontspannen zitten. Vanuit deze stoel hadden al zijn voorvaderen, imposant uitgebeeld op de talloze schilderijen die overal in zijn kasteel aan de muren hingen, belangrijke besluiten genomen.

En over enkele ogenblikken zou een stukje wereldgeschiedenis worden geschreven waar hij zelf bij betrokken was. Om de traditie in ere te houden, wilde hij hiervan getuige zijn terwijl hij in deze stoel zat, volgens voorschrift gekleed in de kilt die al generaties lang van vader op zoon werd doorgegeven.

Ondanks de hoge leeftijd van het kledingstuk, staken de drie kleuren van de zijn tartan² nog scherp af. Samen met de sporran³ voor het kruis en de sgian-dubh⁴ in de rechter kous gestoken, zag hij er behoorlijk indrukwekkend uit.

Met liefde dacht hij aan zijn zoon, die ooit bij enkele uiterst bijzondere gelegenheden de volgende trotse drager ervan zou zijn. Net als hijzelf,

---

2 (tartan – geruite wollen stof met familiemotief)

3 (sporran – geldbuidel)

4 (sgian-dubh – Schots mes)

toen hij zich vanmorgen kleepte, zou zijn zoon ook het sterke gevoel van verbondenheid met zijn voorvaders voelen.

De temperatuur in de kamer was aangenaam, maar desondanks kreeg hij kippenvel toen hij aan dat moment terugdacht. Vandaag zou zijn eigen vader trots zijn op h m. Glimlachend keek hij even opzij. Voor deze gelegenheid, welbeschouwd een feestdag, stond er al een glas uitmuntende whisky klaar. Zelfbewust en vol verwachting richtte hij zijn blik naar voren.

De stoel waarin hij zat, was zodanig geplaatst dat hij een perfect zicht had op een wand die geheel werd bedekt door het GRID, een superbeeldscherm dat in drie vakken was verdeeld. Een gedeelte besloeg de linkerkant, waarop de wereldkaart werd getoond en waaronder namen van plaatsen en personen zichtbaar waren die, naar gelang de voortgang van de activiteiten, van positie wisselden. Elke persoon werd aangeduid met zijn of haar bijnaam, of bij het ontbreken daarvan, een alias die Sandra op basis van de persoonlijke kenmerken had bedacht. Ter verduidelijking werd bij elke naam een avatar getoond die de persoon of het object vertegenwoordigde. In  n oogopslag was te zien waar en door wie welke activiteit werd uitgevoerd. Het rechtergedeelte was in tweeën gesplitst, waarvan de bovenste helft uit twaalf verschillende beeldvlakken bestond. Het onderste vlak was bestemd voor de rapportage. Daarin werd, op de tweede nauwkeurig, aangegeven welke activiteiten gaande waren, wie daarbij betrokken waren en wat de status was. Alle activiteiten, dossiers, objecten en personen stonden met elkaar in verbinding en elke verandering werd direct omgezet in een overzichtelijk geheel, zodat hij direct kon zien hoe alles verliep en of hij moest ingrijpen. Hij keek naar de voortgang. De operatie was al een paar minuten bezig.

Het begin ervan was door Sandra geleid, die eventuele problemen zou hebben opgelost en gerapporteerd voor hij met zijn ogen kon knippen. Toch wilde hij nu zelf aanwezig zijn om de vorderingen gade te slaan.

Hij was overtuigd van een succesvolle afloop, omdat alle beschikbare middelen tegelijk werden ingezet, en hij was er trots op dat hij als eerste het complete overzicht zou hebben. Sandra vroeg beschaafd voor de tweede keer zijn aandacht. Na een beleefde pauze vatte ze de operatie tot nu toe kort samen en aansluitend gaf ze de actuele status door.

Wat hij op het GRID had gezien, werd door haar bevestigd. Hij bedankte haar en vroeg of ze hem tussendoor over de belangrijkste verplaatsingen wilde informeren.

Terwijl hij de beelden stuk voor stuk bekeek, werd zijn aandacht vooral getrokken naar de opname van een in een portiek staande, imposante man met een vreselijk getekend gezicht, die zo te zien mobiel stond te bellen. De bijbehorende avatar toonde zijn persoonlijke gegevens en links zag hij de gekoppelde bijnaam 'Casanova', en dat deze zich in Nederland bevond. Om precies te zijn in het portiek van Villa Turquoise, Scheveningseweg, Den Haag. Het beeld was haarscherp.

Hij verplaatste zijn blik naar het vak ernaast om de beelden te bekijken die, zoals hij wist, op dit ogenblik door deze man werden gemaakt. In het tekstvak las hij dat de opname per satelliet naar een ander deel van de wereld werd doorgeseind.

De heldere opname liet een brede straat zien. Aan beide kanten stonden bomen en daartussen waren diverse bankjes geplaatst. Op een ervan zat een oudere man. Een stukje opzij van hem zat een duif. Aandachtig bleef hij kijken, en wachtte gespannen af.

< 01.09

Op de eenentachtigste verdieping van het telecomgebouw van een van de grootste commerciële nieuwsorganisaties in New York, het International News Network (INN), zat Barbara Kronkite heerlijk relaxed te genieten van de rust op de redactieafdeling.

Haar oude, kleine wereldontvanger, die ze lang geleden van haar oma had gekregen en op haar reizen over de hele wereld meesleepte, stond afgestemd op haar favoriete jazz-zender.

Hoewel beweerd werd dat haar werkgever een 24-uurszender was, werden er normaliter vanaf middernacht tot vijf uur 's ochtends geen liveprogramma's uitgezonden, alleen herhalingen, en dus was de afdeling, op haar na, uitgestorven.

Ze luisterde naar de muziek en hing lui achterover op haar versleten stoel, waarbij ze haar benen over een uitgeschoven bureaulade liet bengelen. Haar achteloos uitgeschopte schoenen lagen eronder. Met halfgesloten ogen genoot ze van kleine slokjes koffie uit de grote beker die ze in haar hand hield.

Haar voeten bewogen automatisch mee op het ritme van de muziek, terwijl ze haar gedachten nog eens over het werk dat ze zojuist had afgerond liet gaan.

Haar onderzoek was gestart na een boodschap die ze van haar belangrijkste tipgever had ontvangen. Hoewel ze nog steeds niet had kunnen ontdekken wie dat was, had het een prachtige primeur opgeleverd van een zaak die bekend werd als Spiderweb. Sindsdien

was er zo ongelooflijk veel ontdekt, dat Spiderweb uitgroeide tot een van de belangrijkste nieuwsitems van deze eeuw.

Het bleek om een wijdvertakte organisatie te gaan, die naast machtsmisbruik en milieudelicten ook betrokken bleek bij onder andere wapenhandel en terroristische aanslagen. Daarbij werd het vermoeden steeds sterker dat Spiderweb ook met 9/11 te maken moest hebben gehad.

Nu, na twee maanden fulltime onderzoek, zat haar werk als onderzoeksjournaliste erop en was ze eindelijk klaar met het ordenen en archiveren van de enorme berg informatie. Morgen begon het Internationaal Strafhof met deze opzienbarende zaak. Ze had de onderzoeksleider, Hakon Eriksson, die een zeer goede vriend van haar was, alle succes gewenst per sms.

Ze dacht aan een aantal foto's en getuigenverklaringen die ze tijdens haar onderzoek onder ogen had gekregen, en hoopte van harte dat hij het zou klaarspelen. De verslaggeving ervan, die ze uiteraard zou volgen, werd door collega's uitgevoerd, zodat zij zich weer op andere zaken kon concentreren.

Ze had nog het een en ander liggen, maar dat stelde niet veel voor in vergelijking met Spiderweb.

Ze geeuwde en zag op de grote wandklok dat het kwart voor twee was. Het werd nu toch wel eens tijd om naar huis te gaan.

< 01.10

Na een rustige nacht was de overdracht van de wacht vlot verlopen en het was nog maar een paar minuten over acht toen de hoofdverpleegster van de afdeling Spoedeisende Hulp (SEH) door de nieuwe brandwerende klapdeuren vanuit haar afdeling de hal van het Elisabeth Ziekenhuis in Den Haag binnenliep en even bleef staan.

De geluiddempende schotten waren weggehaald en alle deuren naar de andere afdelingen stonden wagenwijd open voor ventilatie. Het was de eerste keer na vijf maanden dat ze hier weer stond en ze bekeek met genoegen de resultaten van de renovatie. De geweldig ruime hal van het monumentale ziekenhuis zag er prachtig uit. Van buitenaf had ze al gezien dat de rijk met ornamenten versierde gevel en de sierlijke dakgoten in hun oude luister waren hersteld.

Nu zag ze dat ook in de hal de plafondschilderingen en de marmeren vloer weer in originele staat waren teruggebracht. Gelukkig had men besloten ook de hoge ramen intact te laten. De bovenkant van de twintig ramen bestond nog steeds uit gebrandschilderd glas-in-lood en elk raam toonde een tafereel uit de Bijbelse en vaderlandse geschiedenis. De ochtendzon die erdoorheen scheen, verlevendigde de

kleuren en het geheel was een lust voor het oog. Aan de muren hingen wandkleden en overal verspreid stonden kunstwerken. In de nieuwsbrief die ze elke maand kregen, had ze gelezen dat er alleen natuurlijke materialen zoals hout, katoen en zijde waren gebruikt en dat ze 'leven' moesten uitdrukken.

Ze waren gemaakt door bekende regionale en nationale kunstenaars. Ook waren er enkele stukken gemaakt door beroemdheden die een binding met dit ziekenhuis hadden. Pronkstuk was de door de voormalig koningin die in dit ziekenhuis geboren was gebeeldhouwde buste van Elisa Elisabeth. Ze vond dat alles erg mooi bij elkaar paste. De met zorg uitgekozen zitjes maakten dat het er, naast de chique uitstraling, ook nog eens gezellig uitzag. Ze had bewondering voor de ontwerper die het tot zo'n smaakvol geheel had weten te maken.

De enige bouwkundige verandering betrof de ingang. De loodzware houten deuren waren door een brede, automatisch bewegende, glazen draaideur vervangen. Een verbetering zelfs, want hierdoor werd het ruimtelijk effect nog verder verhoogd en kwamen de glans en kleur nog beter tot hun recht.

Morgen zou de hal door de Koning officieel in gebruik genomen worden en dus was het er op dit moment nog heerlijk rustig. Buiten haarzelf waren er maar twee anderen aanwezig.

Een receptioniste die achter de balie zat te telefoneren en een schoonmaker die met een poetsmachine bezig was. Ze wenste ze een goede morgen en liep verder, hopen dat haar man er al stond om haar op te halen. Ze was moe.

Hoewel de meeste nachten zonder noemenswaardige incidenten verliepen, begonnen de nachtdiensten haar zwaar te vallen. Ze wilde binnenkort met hem overleggen wat ze eraan konden doen. Het probleem was dat ze het extra geld goed konden gebruiken nu haar man al maanden in de ziektewet liep vanwege een burn-out. Het ging de goede kant uit, maar langzaam, en er was geen denken aan dat hij weer naar zijn oude functie terug kon.

Afijn, de komende dagen had ze vrij en wie weet vonden ze een oplossing.

Ze liep door de draaideur naar buiten en zag hun tien jaar oude Volvo al op de invalidenparkeerplaats voor de stoep staan. Dat mocht eigenlijk niet, maar de parkeerwachters kenden haar wel en wisten dat haar man haar hier alleen maar even oppikte.

Ondanks haar vermoeidheid liep ze lichtvoetig de vijf treden van het bordes af, om het bloemperk heen dat de voorkant van het ziekenhuis opfleurde.

Het was in de vorm van een hart aangelegd en werd goed onderhouden met wisselende seizoensbeplanting. In het midden stond een marmeren sokkel met daarop een beeld van de non Elisa Elisabeth, naar wie het ziekenhuis vernoemd was. Het hield een arm uitgestrekt in een uitnodigend gebaar om binnen te komen. Verweerd en met vogelpoep besmeurd, stond het levensgrote bronzen beeld er al honderd jaar.

Terwijl ze erlangs liep, viel het haar op hoe heerlijk het hier rook. Ze bleef staan en met haar hoofd achterover, ademde ze de rijke bloemengeur diep in.

Het beloofde een mooie dag te worden en ze zou haar man voorstellen om in de namiddag, nadat ze geslapen had, een wandeling te gaan maken en aansluitend te gaan picknicken in de duinen bij Scheveningen.

En daarna had ze nog vier dagen vrij, heerlijk!

< 01.11

Jan de Jong dacht niet meer aan zijn koffie, die langzaam stond af te koelen. Het zakje met de gevulde koek lag er onaangeraakt naast. "Jan, jongen, je ziet ze vliegen", mompelde hij binnensmonds. "Wat er ook aan de hand is vandaag, een duif is gewoon een duif. Hou je kop d'r even bij, wil je?"

De laatste echo van de kerkklokken was weggestorven, een stilte achterlatend. Hij keek nog eens aandachtig om zich heen. Op die vent aan de overkant na, was er verder niemand te zien en niets te horen. Zelfs van de vogel naast hem bewoog nog geen veertje en een onaangenaam, verontrustend gevoel be kroop hem. Het kwam hem voor alsof de omgeving de adem inhield, om zo dadelijk in razend geweld uit te barsten.

Hij wilde opstaan om eens een praatje te maken met die kerel aan de overkant, toen hij vanuit de verte het geronk van motoren hoorde, dat steeds luider werd. Net als de duif, keek hij naar links en hij zag vanuit de zijweg een motorescorte aankomen. Vier motoren voorop, dan een glimmende, zwarte limousine en daarachter weer vier motoren. De afstand tussen de motoren en de auto bedroeg zo'n twintig meter, schatte hij.

Nu begreep hij waarom het zo rustig was. Dit hele gebied was verkeersvrij gemaakt.

Er moest wel een enorm belangrijke persoon onderweg zijn. Hij zag dat de kruising verderop, achter het escorte, nu werd afgezet met politieauto's en keek naar de daken van de woningen langs de straat om te zien of er ook verkenners en scherpschutters zaten. Ja, bingo.

Vanwege zijn politieachtergrond wist hij waarnaar hij moest kijken en hoewel ze zich goed hadden verscholen, kon hij er verschillende ontdekken.

Voor hij zich kon afvragen waarom hij en die lelijke man wél ongestoord hun gang hadden kunnen gaan, hoorde hij een helikopter laag overvliegen. Hij herkende de AH-64A Apache, de belangrijkste gevechtshelikopter van de Amerikaanse strijdkrachten, en hij kon zien dat deze volledig klaar was voor actie.

In de verte vloog er nog zo één, die het gebied achter de motorescorte in de gaten hield.

Hij keek weer naar de stoet, zag dat deze langzaam vooruitkwam en dacht dat het ongeveer een halve minuut zou duren voor deze hem zou bereiken.

Genoeg tijd om die lelijke man te observeren, want hij vertrouwde het nog steeds niet. Hoe langer hij naar die man keek, hoe meer hij de kriebels van hem kreeg. Hij was er zeker van dat de man nog steeds stiekem aan het filmen was. Hij wist niet wat hij ervan moest denken. Zou het soms een paparazzo zijn? Ergens kwam hij hem bekend voor, maar wie het was, wilde hem nog niet te binnen schieten.

De duif, die gek genoeg nog steeds rustig naast hem zat, keek in dezelfde richting. Rare vogel. De voorste motorrijders waren hem inmiddels voorbij en hij keek nieuwsgierig naar de limousine.

Hij kon zien dat de persoon achterin een krant zat te lezen en op het moment dat de glanzende wagen hem in een langzaam tempo voorbijging, zag hij het profiel van de passagier. Toen de man zijn hoofd naar hem toedraaide, zag hij het innemende gezicht en een flits van herkenning schoot door hem heen. Een golf van herinneringen schoot hem te binnen en onwillekeurig zwaaide hij, tot het tot hem doordrong dat hij met open mond zat te kijken en de auto hem al voorbij was.

Verbaasd over het vreemde toeval dat hij deze man hier zo vroeg in de ochtend na ruim tien jaar weer zag, keek hij de stoet na.

< 01.12

Barbara had zichzelf er nog niet toe kunnen brengen om in beweging te komen en op te staan. De enorme klus was achter de rug en elk snippertje informatie was netjes gearchiveerd. Tevreden luisterde ze naar de jazzy muziek en wilde dit moment van ontspanning het liefst zo lang mogelijk rekken. Ze keek nog eens naar de klok. Nog een paar minuten en dan was het twee uur. Nou ja, dacht ze, wat maakt het ook uit? Ze kwam wel vaker laat thuis. Geen man, kinderen of huisdieren die op haar wachtten. Niet eens een goudvis, bedacht ze glimlachend.

Gelukkig maar, want ze was een echt nachtmens en vond het helemaal niet erg om 's avonds te werken. Dan werd je tenminste niet om de haverklap gestoord. Het computersysteem was na achten ook sneller, dus kon je fijn opschieten. Er was trouwens nog een voordeel: wanneer er aan de andere kant van de wereld iets gebeurde, zat zij er met haar neus bovenop, zodat ze meer dan eens een primeur had weten binnen te halen. Maar voor vandaag was het mooi geweest. Vanmorgen was ze als eerste binnengekomen, omdat ze alle gegevens over Spiderweb wilde ordenen en netjes opbergen. Dat was niet helemaal gelukt en dus was ze, na een korte pizza-pauze, doorgegaan. Ze stak haar armen zo ver mogelijk naar achter, rekte zich behaaglijk uit, trok haar benen van de la en hengelde haar schoenen tevoorschijn. Terwijl ze haar voeten erin wurmde, gooide ze de lege beker weg en deed haar radiootje uit. Ze greep haar tas en was al onderweg naar de uitgang toen het haar te binnen schoot dat haar smartphone nog op het bureau lag. Ze haalde het knalgele apparaatje op en wilde het net in haar tas mikken toen het ding zich tingelend meldde. Het bleek een sms'je van haar belangrijkste tipgever en zou ongetwijfeld de moeite waard zijn. Ze opende het onmiddellijk en zag dat het een internetadres betrof. Opgewonden rende ze terug, gooide haar tas naast haar stoel en zette de computer aan. Ze opende de browser en tikte de link in. Er verscheen een pagina waarop een video stond. Zodra de pagina geladen was, activeerde ze een programmaatje dat het filmpje direct zou kopiëren. Ongeduldig met haar vingers op de bureaurand trommelend, wachtte ze op het verschijnen van de eerste beelden. Ze barstte van nieuwsgierigheid. Wat ze een paar tellen later te zien kreeg, was echter minder spectaculair dan ze had verwacht. De opname toonde een oudere heer die op een bankje zat en om zich heen keek. Aan de bomen langs de straat te zien, moest het zomer zijn. En nog vroeg, want er was geen verkeer te bekennen. Een eindje opzij van hem was een duif neergestreken. De vogel deed alle bewegingen van de man na, wat best een komisch gezicht was. De omgeving deed haar aan een park denken waar een lange, brede oprit naar een groot en stijlvol buitenhuis leidde. Het kon misschien ook wel een paleis zijn. Wacht! In een flits herinnerde ze zich het INN-magazine dat elke werknemer maandelijks per e-mail ontving. Ze pauzeerde de film en opende haar mailbox. Met de aanwijzer volgde ze de index en had het artikel dat ze zich herinnerde al snel gevonden. Twee tikjes en daar was het. Het artikel ging over Ewin LeFoors die na twintig jaar oorlogsverslaggeving buitenlandcorrespondent in Nederland werd.

Naast het artikel stond een foto waarop hij voor het Vredespaleis in Den Haag poseerde. Daar zou hij met zijn nieuwe job beginnen, namelijk het verslaan van het Spiderweb-proces. Dit paleis was het gebouw dat ze op het filmpje zag. Ze complimenteerde zichzelf met haar geheugen, liet de opname doorspelen en zag het beeld langzaam naar rechts verschuiven.

In de verte kwamen er vanuit een zijstraat motoren de hoek om rijden. Ze werden gevolgd door een limousine, waarachter nog meer motoren tevoorschijn kwamen. Ze dacht een glimp van het kenteken te zien, klikte weer op de pauzeknop en liet de opname iets teruggaan. Jawel hoor, daar zag ze het. Alleen het eerste deel kwam heel kort in beeld, maar ze kon duidelijk de letters UN onderscheiden.

Nu wist ze wat ze zag! Dit was zonder enige twijfel Hakon die naar het Internationaal Gerechtshof werd geëscorteerd! Hoe was haar tipgever daar in 's hemelsnaam achter gekomen? En hoe was het mogelijk dat ze dit konden filmen? Dit waren unieke beelden!

Zonder ook maar een seconde verder na te denken, zette ze het beeld nogmaals stil en belde haar baas. Hij nam op met een stem waar de slaap nog in doorklonk, en gromde hees: "Jaaa, waar is de brand?" Ze vertelde wie hij aan de lijn had en legde in een paar korte zinnen uit waar ze mee bezig was. Om dit als primeur in een Breaking News-item te kunnen uitzenden, had ze ondersteuning nodig. Hoewel hij nog niet echt wakker klonk, aarzelde hij geen moment. Hij zou het onmiddellijk regelen. Voor de zekerheid zou hij tevens het stand-by team, een kleine kern van technici en verslaggevers, en haar assistent optrommelen. Er klonk een bonkend geluid, dat gepaard ging met een gesmoorde verwensing, waarna de verbinding werd verbroken. Grinnikend legde ze het mobieltje weg, pakte vlug de camcorder uit haar bureaulade en zette deze op een stapel oude kranten.

Ze verbond het met haar computer, zodat haar verslag linea recta naar de server werd gestuurd en direct beschikbaar zou zijn. Ze draaide de camcorder nog een beetje bij, zodat ze in het display behalve zichzelf, ook het beeldscherm van haar computer zag. Tegelijkertijd rommelde ze met haar andere hand in haar tas tot ze haar make-up tasje te pakken had. Supersnel werkte ze met behulp van kam, lipgloss en poederdoos haar uiterlijk een beetje bij en klikte vervolgens de camcorder aan. Dit was een geweldige primeur en iedereen zou weten dat het de hare was. Ze liet het filmpje verder spelen en zag dat de stoet inmiddels voorbij de bocht was en in een laag tempo naderde. Geroutineerd begon ze met het beschrijven van de beelden en het geven van achtergrondinformatie. De technici zouden van zowel het filmpje als haar verslag een interessant nieuwsitem weten voor te

bereiden en indien het de moeite waard bleek, waar ze zelf absoluut niet aan twijfelde, zou het als Breaking News verschijnen op vele tv's all over the world.

AANGESLAGEN

< 02.01

't Was toch ongelooflijk, dacht Jan. Die nieuws- en roddeljournalisten waren echt altijd overal bij. In zijn tijd was dat ook weleens voorgekomen, maar vandaag de dag zag je eerder een verslaggever dan een politieagent. De techniek mocht dan wel met sprongen vooruitgaan, de wereld zelf gleed met dezelfde vaart achteruit. Die werd steeds harder en corrupter. De veiligheidsdiensten waren domweg zo lek als een mandje. Die vent aan de overkant was gewoon aan het werk. In dienst of freelance, het zou hem worst wezen. 't Was toch allemaal één pot nat.

Goddank was hij met pensioen en had hij er niks meer mee van doen. Hoofdschuddend zag hij dat de stoet inmiddels de kruising met het Carnegieplein voor het Vredespaleis had bereikt, zo'n honderd meter van hem vandaan. Die journalist zou nu wel klaar zijn en had misschien wel zin in koffie. Als hij een praatje met hem kon maken, schoot het hem wel weer te binnen waar hij hem van kende. Bovendien was hij best wel nieuwsgierig hoe het eraan toeging in de wereld van de media.

Hij stond op, keek nog even naar de motorescorte en zag dat de voorste motorrijders het plein al waren opgereden terwijl de limousine naar rechts draaide, richting Vredespaleis. Op datzelfde moment leek de bliksem in te slaan en hoorde hij een oorverdovende knal. De limousine was in een vuurbal veranderd. De auto leek van binnenuit een vuurspuwende draak te zijn geworden, vloog een paar meter recht omhoog en viel met een enorme dreun terug op straat.

Ondanks zijn lange ervaring als politieman, waarbij hij echt wel het nodige had meegemaakt, was hij totaal overdonderd, verloor de controle over zijn lichaam en zakte voor het bankje in elkaar. Hij kon zich niet meer bewegen en voelde een warme luchtstroom die gepaard ging met een rokerige, rubberachtige, bijtende stank over zijn gezicht glijden. Automatisch registreerde hij het vallen van de motorrijders, die vol schaafplekken in zwartgeblakerde kledingresten versuft opkrabbelden en pogingen deden bij de limousine te komen. Deze lag verkreukeld midden op de kruising en brandde als een fakkel. Het vuur kwam grotendeels uit het interieur en was zo heftig dat de inzittenden waarschijnlijk geen schijn van kans hadden.

De portieren bleven gesloten.

Waar bleef die journalist nou, vroeg hij zich af. Die vent moest zorgen dat er hulp kwam!

Jan wist moeizaam zijn hoofd naar links te draaien en kon nog net zien dat de man de smartphone in diens binnenzak deed, zich met een lelijke grijns omdraaide en in tegenovergestelde richting wegliep. Hij begreep er niks van. Waar ging die vent nou heen? Zo asociaal was toch niemand?

Hij probeerde te schreeuwen, maar het was zinloos. Zijn lijf leek losgeraakt van zijn hoofd. Hij hoorde zichzelf fluisteren: "Niet hem, niet hem." Hij huilde en voelde alle energie uit zich wegvloeien. Als een lappenpop lag hij voor de bank en hij zag bewegingloos toe hoe de duif met klappende vleugels in het zonlicht wegvloog. Was maar een vredesduif geweest, dacht hij verdrietig, en hij zonk weg in een steeds zwarter wordende leegte.

< 02.02

Behendig stuurde de chauffeur zijn taxi door het drukke spitsverkeer van Den Haag. Tijdens de rit zat zijn lichamelijk licht gehandicapte passagier een film te kijken.

Waarschijnlijk een niet al te interessante actiefilm. Hij had een glimp opgevangen van een brandende auto, voordat de man de film uitdeed en een paar sms'jes verstuurde.

Zoals veel van zijn collega's, begon hij een praatje en vroeg hij zijn klant of hij voor zaken of plezier in Den Haag geweest was.

Verstoord keek de man op en het leek even of hij niet meer wist waar hij was.

"Nee, nee, geen van beide. Ik was op familiebezoek en ga nu weer naar huis." Hij zette het mobieltje uit en bleef onderuitgezakt, met gesloten ogen, op de achterbank zitten.

Nou, duidelijker kan niet, dacht de chauffeur, die had willen vragen naar welke actiefilm de man had gekeken. Hij liet hem met rust en niet veel later reed hij het Stationsplein op.

Hij parkeerde, haalde de koffer tevoorschijn en zette deze netjes op de stoep. Met enige moeite klom zijn passagier uit de taxi en rekende af.

De man had kennelijk haast, want het wisselgeld mocht hij houden.

Voor die royale fooi had ik wel even zijn koffer kunnen dragen, dacht hij terwijl hij de man nakeek, die moeilijk lopend zijn koffer meesleepte richting hoofdingang.

Het had geen zin om hem alsnog te helpen, want ondanks diens moeizame gang, vorderde de man behoorlijk snel.

Hij keek nog eens naar zijn fooi. "Waren alle klanten maar zo gemakkelijk en gul."

Hij draaide zich om en tegen de tijd dat hij weer achter het stuur zat, was hij de man alweer vergeten.

< 02.03

In de parkeergarage van het Victorie-gebouw stonden de drie diepzwarte SUV's zo dicht mogelijk bij de lift geparkeerd. De inzittenden, grote kerels en onherkenbaar in hun uniforme kleding, zaten rustig te wachten. Op een enkel woord na werd er niet gesproken. Als op commando bewogen ze tegelijkertijd om te kijken naar het beeldschermje dat ze op hun arm droegen. Allemaal lazen ze: 'Ga over naar status 1. Verwachte inzet over enkele minuten.'

< 02.04

Met een zucht van verlichting deed de Slavische man zijn telefoon uit. Hij haalde de simkaart eruit, beet hem kapot en gooide de stukjes weg. Terwijl hij de smartphone in zijn binnenzak stak, keek hij nog heel even naar het resultaat van zijn werk. Lachend draaide hij zich om en liep nonchalant in tegenovergestelde richting weg, de zwarte rookkolom die traag om zijn as draaiend steeds hoger klom, achterlatend. Hij verkeerde in een prima stemming. Een artiest was hij. Eentje die met een volmaakte finale afscheid genomen had. Hij had het hem geflikt en was op slag ettelijke miljoenen rijker geworden. In één klap, zo te zeggen. Hij lachte breeduit. Toen hij deze opdracht kreeg, leek het een haast onmogelijke klus, maar hij had ervaren specialisten weten te vinden die hun werk nog beter gedaan hadden dan hij had durven hopen. Dit was er één uit het boekje. Hij had zijn opdrachtgever voorgesteld om de man eenvoudig met een langeafstandsgeweer uit te schakelen, maar daar had hij niets van willen weten. Het moest zó, en niet anders. Hij had zijn schouders opgehaald en gezegd dat alles mogelijk was, mits de vergoeding groot genoeg was, en had zijn prijs gigantisch opgeschroefd. Hij wist donders goed dat er niet veel waren die zo'n gespecialiseerde wens konden uitvoeren. Zoals verwacht, gebeurde het. De klant ging akkoord.

En nu had hij voor de laatste keer zijn reputatie waargemaakt. De impact die zijn laatste daad tot gevolg zou hebben, verplichtte hem met pensioen te gaan. Daarom had hij zich zo openlijk getoond en zichzelf aan het eind van de video opgenomen.

Jammer dat die bejaarde aan de overkant in elkaar was gezakt. Een getuige zou dit keer mooi zijn geweest, hoewel hij verrast was. Volgens zijn informatie had het hele gebied vrij moeten zijn, ook van voetgangers. Het deed er niet meer toe.

Hier eindigde zijn carrière en binnenkort zou de hele wereld weten wie hij was. Zijn naam zou in de geschiedenisboeken komen te staan. Ook zou er een hoge prijs op zijn hoofd worden gezet.

Hij zou vogelvrij worden verklaard en iedereen zou naar hem op zoek gaan. Tevergeefs natuurlijk. In Brazilië wachtte hem een nieuw gezicht. Zo zou hij verdwijnen om met een nieuw, aantrekkelijk uiterlijk ten volle kunnen genieten van een tweede leven. Een rijk, zorgeloos leven. Maar nu moest hij wegwezen. Zijn contactpersoon zou niet op hem wachten. Hij versnelde zijn pas. De enorme koppijn waar hij vanmorgen mee was opgestaan, was gelukkig flink afgenomen. Een erfenis van gisteravond, toen hij in een kroeg in het Red Light district van Den Haag was wezen doorzakken. Hij was een fanatieke aanhanger van de voetbalclub uit zijn geboortestad. De veelvuldige knokpartijen tegen de aanhangers van de rivaliserende tweede club van de stad uit zijn jeugd hadden hem gehard, en hij was zeer bedreven geworden in straatgevechten, wat automatisch geleid had tot waar hij zich vandaag de dag mee bezighield. Gisteravond had zijn club in de finale van de Champions League gespeeld. Omdat hij vond dat je voetbalwedstrijden moest meemaken in het stadion zelf of moest meebelevén met een groep supporters, had hij een kroeg gezocht waar veel van zijn landgenoten kwamen. Nederland was een multiculturele samenleving waar elke bevolkingsgroep wel ergens een eigen trefpunt had, en hij had al snel een gelegenheid gevonden. Tegen alle verwachting in had zijn club zowaar gewonnen, waardoor hij wat langer was blijven plakken. Hoewel hij zich een beetje op de vlakte had gehouden, had hij zich opperbest vermaakt en op de overwinning eentje te veel gedronken. Er was nog niets met hem aan de hand, tot hij wilde opstappen en werd gehinderd door een dronken supporter. Niet eens een landgenoot, maar een verlopen Italiaan die gestonken had als een riool in Parijs. Nee, erger nog, want in vergelijking met hem zou het riool naar Eau de Cologne hebben geroken. Die goorling met zijn afschuwelijke accent had persé met hem willen toosten en luidkeels aangedrongen. Om geen aandacht te trekken, had hij toegegeven. Hij had geen idee wat hij gedronken had, maar het smaakte zeker zo smerig als het rook. Hij rilde bij de herinnering. Als hij deze opdracht niet had gehad, had hij die vent getrakteerd op een ander drankje, uit de pisbak welteverstaan. Die vent had gemazzeld. De overwinningsroes werd bij het opstaan op slag verdreven door een knetterende koppijn. Dat laatste glaasje was niet best gevallen. Met een paar aspirines had hij het ergste kunnen onderdrukken, maar het doffe kloppen had tot nu toe irritant aangehouden. Inmiddels had hij de kruising bereikt waar de politie de weg had afgezet. De agenten haastten zich allemaal naar de plaats des onheils. Zoals hij had verwacht, schonken ze hem geen enkele aandacht.

Onopvallend mengde hij zich tussen de op afstand gehouden werknemers van het Vredespaleis en liep even later onopgemerkt, ongestoord verder.

< 02.05

“Aaah, nu eerst thee”, zei Torstein. Hij zette het dienblad voorzichtig op de grote terrastafel en liet zich in een stoel vallen.

Het was nog maar negen uur, maar de zon was al bijna vijf uren op en het werd al aardig warm aan de oever van de Numedalslågen in Kongsberg, Noorwegen. “Ging het een beetje?”, vroeg Marit, die inmiddels voor hen beiden dekte. Eergisteren had hij een verkeerde beweging gemaakt en was het in zijn rug geschoten. Toch had hij vanmorgen de moestuin geschoffeld. “Ja, best. Ik voel het nog wel, maar het lijkt al beter te gaan”, loog hij.

Zijn vrouw kende hem natuurlijk langer dan vandaag, maar hij wilde niet hardop toegeven dat hij nog behoorlijk last had. Hij had liever pijn en een verzorgde tuin, dan rusten en overal onkruid zien opschieten. Marit keek hem even schattend aan. “Nou, dan kun je voor ons wel even thee inschenken. Haal ik ondertussen even de broodjes uit de oven, goed?” Ze liep naar het huis.

“Dat komt er nou van”, mopperde hij goedmoedig tegen zichzelf, terwijl hij een lepel honing in de bekers deed en er thee overheen schonk. Als je zo lang getrouwd bent, ken je elkaar veel te goed. Maar hij had niet gelogen. Niet echt. Het uurtje schoffelen had hem werkelijk goed gedaan. Bovendien lag de moestuin er nu ook weer verzorgd bij. Tevreden ging hij weer zitten. Van hieruit had hij een weids uitzicht over de brede rivier die aan hun tuin grensde. Aan de steiger lag een schoonheid van een tweemaster. Ze was eigendom van de familie en had een lange geschiedenis achter zich.

Het zonlicht viel schuin langs de voorste mast en trots stelde hij vast dat ze er *pico bello* uitzag. Zijn kleinzoon, die binnenkort een paar dagen over zou komen, kon tevreden zijn. Er lagen een paar heerlijke dagen in het verschiep en uiteraard zou er gezeild worden. Het enige minpuntje, vond hij, was dat Hakon nog steeds geen vrouw of vaste vriendin gevonden had.

Hij begreep het niet. Zijn kleinzoon was een goeie jongen en toen hij hier nog woonde, waren er genoeg leuke meisjes geweest die belangstelling voor hem hadden. Het horen van zijn naam die geroepen werd, onderbrak zijn gepeins.

Eric, zijn buurman en boezemvriend, kwam aangelopen, een vel papier omhoogstekend. Dat betekende dat Hakon niet kon bellen, en dus een e-mail naar de burens had gestuurd.

Zelf hadden ze geen computer. Hij wist best wel wat je er allemaal mee kon, maar hij en Marit vonden het niet nodig om zo'n apparaat aan te schaffen.

Hun ouderwetse hangtelefoon in de hal deed het prima en bleef de enige elektronische verbinding met de buitenwereld. Dus kwam Eric, of diens thuiswonende kleinzoon Sven, af en toe een afgedrukte digitale boodschap langsbrengen.

Normaliter belde zijn kleinzoon om de drie dagen en vaak stuurde hij, vooral om Marit te plezieren, ansichtkaarten van zijn verblijfplaatsen. Marit spaarde die kaarten en had al diverse plakboeken vol.

Zodra ze een ansichtkaart ontving, probeerde ze zich voor te stellen hoe het daar was, en als ze Hakon later naar details vroeg, had ze het vaak nog goed ook.

Ze had zelf geen behoefte om te reizen.

Ze zei dat ze genoeg had aan de kaarten en dat op deze manier de wereld naar háár toe kwam.

Marit had Eric ook gezien en kwam met warme broodjes, bord, beker en bestek tegelijkertijd met hem het terras oplopen.

Terwijl ze thee voor hem inschonk, schoof Eric aan en stak meteen van wal. Dat was zijn vriend ten voeten uit. Een ware spraakwaterval.

“Nog voor hij ging ontbijten, heeft Sven z'n e-mail bekeken. Hij had een hele rits berichten en er was er ook eentje voor jullie bij.

Sven en ik denken dat Hakon een of andere fout gemaakt heeft of zo. Het is een heel raar bericht. Geen touw aan vast te knopen. Hier, kijk zelf maar.” Hij stak Torstein de afdruk toe.

Nieuwsgierig pakte hij het aan.

Op het witte papier stond maar een enkele zin van drie woorden.

< 02.06

Afgezien van Johns aanhoudende gevraag over zijn nieuwe kunstvlieg, was het aangenaam toeven in de stijlvolle kamer van de hoofdaanklager.

Om er even aan te ontsnappen, had hij zich nog maar eens zo'n heerlijk kopje Hollandse koffie laten inschenken. Ondertussen probeerde hij uit alle macht een ander gespreksonderwerp te vinden.

“... vind je ook niet, Dick?” vroeg John en hij keek hem afwachtend aan.

Voordat de stilte pijnlijk kon worden, werd hij gered door zijn smartphone, waarop een sms'je binnenkwam. Hij gebaarde John om geduld, zette zijn kopje neer op het tafeltje naast hem en pakte zijn mobieltje. Het was afkomstig van Hakon, op wie ze zaten te wachten.

Het was een kort berichtje.

Een regeltje van maar drie woorden.

< 02.07

Na een inleidende beschrijving van het door een vriendelijk ochtendzonnetje beschenen panorama, had Barbara enige bijzonderheden over het Vredespaleis verteld. Ze was nog bezig met haar slotzin, waarin ze vermeldde dat hier het Internationaal Gerechtshof gevestigd was, toen de opnamehoek plotseling veranderde en ze Hakon achterin de limousine zag zitten. Hij las een krant en keek daarbij heel even naar buiten voor hij verder las. Zonder merkbare overgang bewoog het perspectief terug en ze zag de colonne verder rijden. De stoet passeerde het bankje met daarop de oudere man, nog steeds in gezelschap van de duif. Allebei keken ze de stoet na. De man had Hakon blijkbaar herkend, want hij hield zijn arm groetend omhoog. Met een prettige commentaarstem legde ze uit wie Hakon Eriksson was en waar hij naartoe geëscorteerd werd. Ze vervolgde met een samenvatting van het Spiderweb-proces, tot het beeld plotseling fel opflitste. In een oogwenk was de glanzende limousine veranderd in een vuurbal.

Met wijd opengesperde ogen en een krijtwit gezicht stotterde ze: "Www... ooo nee. Dit kan niet waar zijn." Totaal verbijsterd staaarde ze naar het scherm en herhaalde fluisterend: "O God, nee. Dit kan niet waar zijn ...". In haar ogen verschenen tranen en met een krampachtig vertrokken mond om niet te gaan huilen, kreunde ze opnieuw: "O God ...". en terwijl haar stem langzaam wegstierf, werd ze zich ten volle bewust van het feit dat zojuist een dierbare vriend op gruwelijke wijze was omgebracht.

< 02.08

Kingsize Bob had met genoegen de beelden bekeken en was verrukt van het schouwspel. Opgewonden sloeg hij in één teug zijn cognac achterover en boerde luid. Hij zag vlak voor het einde ineens de lelijke kop van Casanova in beeld, die daarbij grijnsde alsof hij de hoofdprijs gewonnen had, waarop de film eindigde en de internetpagina weer tevoorschijn kwam.

Fronsend schakelde hij de browser uit, klikte deze opnieuw aan en tikte nogmaals de link in de zoekregel. Het filmpje was niet meer te vinden. De link was verdwenen en daarmee elk spoor. Casanova mocht dan een inhalige, lelijke rotzak zijn, zijn werk deed hij goed. En hoewel hij extreem gewelddadig kon zijn, had hij blijkbaar ook enig kunstzinnig talent. De video die hij zojuist met veel plezier bekeken had, was helder, zonder trillingen of verschuivingen en uit een goede hoek genomen.

Jammer dat hij te brutaal was geworden en van de loonlijst geschrapt moest worden.

Hij wist dat zijn nieuwe fixer nu in actie zou komen om zijn eerste opdracht uit te voeren. Hoe maakte hem niet uit, als het maar binnen een half uur zou gebeuren nadat Casanova klaar was. Gezien de reputatie van zijn nieuwe man, ging hij ervan uit dat er zich geen problemen zouden voordoen. Hij wist niet wat hij van die laatste zet van Casanova moest denken, maar besloot zich er niet druk om te maken. Over een halfuur zou Casanova definitief geen problemen meer kunnen veroorzaken.

Hij schakelde weer over naar de tv. Het zou niet zo heel lang duren voor de eerste schokkende beelden zouden worden uitgezonden.

< 02.09

In het Carlton Ambassador genoot Ewin LeFoors nog even na van een overheerlijk ontbijt. Als hij in Den Haag was, overnachtte hij altijd in dit luxe hotel. En nu kwam dat uitstekend uit, want vandaag begon het Spiderweb-proces en het gerechtshof was niet ver hiervandaan. Sinds hij twee maanden geleden gestopt was als oorlogscorrespondent voor INN, verbleef hij nagenoeg in Nederland. Op het moment dat de ontrafeling van het Spiderweb-complot was ingezet, had hij besloten om ermee op te houden. Na ruim twintig jaar oorlogsverslaggever te zijn geweest, was hij óp.

Moe van het onregelmatige leven en het vele reizen, moe van het geweld en moe, ja, van alles eigenlijk. Zowel fysiek als mentaal trok hij het niet meer.

INN wilde hier in Den Haag een ervaren, vaste correspondent en had hem de positie aangeboden.

Hij had deze kans, ook tot grote vreugde van zijn vrouw en kinderen, met beide handen aangegrepen. En hoewel de laatste twee maanden hectisch verlopen waren – het regelen van de verhuizing van zijn gezin van Wisconsin naar Den Haag en het zich laten inwerken in zijn nieuwe job – stelde dit niet veel voor. Zeker niet in vergelijking met de enorme stress waarmee je als oorlogsverslaggever werd geconfronteerd. Volgende week zou zijn inboedel aankomen en de week daarna zijn gezin. Ondanks alle drukke voorbereiding, was hij meer ontspannen dan jarenlang het geval was geweest en hij verheugde zich er al op binnenkort een normaal gezinsleven te kunnen leiden.

Zijn cameraman kwam bij hem zitten en even later luisterde hij geboeid naar Charles, die hem alle mogelijkheden van zijn nieuwe camera liet zien.

Een verdraaid handzaam ding, dat alle materiaal via satelliet rechtstreeks naar de redactie in New York kon zenden.

Heel wat beter dan het meezeulen van een straalzender. Deden zich desondanks toch moeilijkheden voor, dan werden de opnamen opgeslagen en automatisch alsnog verzonden zodra de verbinding hersteld was. Zo meteen gingen ze proefdraaien om vanmiddag probleemloos vanuit de rechtszaal live te kunnen rapporteren.

Het uittesten van de apparatuur zou niet veel tijd in beslag nemen. Hard- en software werden steeds geavanceerder.

Hij dacht terug aan zijn eerste mobiele telefoon, een enorm apparaat met een losse accu.

Dat was in die tijd een technisch wonder en als hij naging hoe snel de techniek zich in de jaren daarna had ontwikkeld, vroeg hij zich af wat er over tien jaar allemaal mogelijk zou zijn. Een mobieltje met vrijwel alle denkbare toepassingen en een flinke opslagcapaciteit paste tegenwoordig met gemak in een broekzak. Een telefoontoestel met draaischijf zag je nergens meer. Kinderen zonder mobieltje trouwens ook niet.

In zichzelf grinnikend, dronk hij zijn thee op en wilde net aan Charles voorstellen om op pad te gaan, toen hij een doffe dreun hoorde.

Hij verslikte zich bijna en meteen schoten hem herinneringen te binnen over Irak en Afghanistan, waar hij de afgelopen tien jaar gewerkt had.

Hij wist zeker dat het om een zware explosie ging. Hij was vertrouwd met dat geluid en kon niet geloven dat hij het hier in Den Haag hoorde. Hij keek Charles verbaasd aan, die met grote ogen van ongeloof terugstaarde.

Ze schoten tegelijkertijd overeind en begaven zich onmiddellijk naar de hal, terwijl ze zich afvroegen waar de bom zou zijn ontploft.

Waarschijnlijk een aanslag op een ambassade. Maar welke? Er stonden er zoveel in deze buurt, dat het geen zin had om ze allemaal af te gaan. Snel spraken ze af dat hij naar zijn kamer zou gaan, waar hij vanaf het balkon misschien iets zou kunnen ontdekken.

Charles zou alvast de auto uit de parkeergarage halen en voor het hotel op hem wachten. Hij had geluk dat de lift beneden klaarstond, zodat hij direct naar boven kon.

Alweer had hij geluk; de werkster deed net zijn deur open om te gaan schoonmaken. Hij liep haar bijna omver in zijn haast het balkon te bereiken. Hij rukte de pui open en zag de rookkolom al donker afsteken tegen de hemel.

Het kostte hem niet veel moeite om zich te oriënteren en hij kwam tot de conclusie dat het in de buurt van het Vredespaleis moest zijn. Hij rende zijn kamer weer uit, de gang op, en merkte dat zijn geluk voorbij was. De lift was alweer onderweg naar beneden.

Zonder verder nadenken, liep hij snel naar het trappenhuis ernaast en stormde in volle vaart de trappen af.

Omdat hij vanaf het moment dat hij in Nederland woonde weer begonnen was met joggen, bereikte hij de hal bezweet, maar niet noemenswaardig vermoeid.

Door de draaideur zag hij Charles al zitten, wachtend in hun gloednieuwe auto met het opvallende INN-logo.

< 02.10

Tot zijn ergernis was hoofdinspecteur Johan Lam, crisis- en calamiteitenmanager van de regio Haaglanden, pas gisteravond laat ingelicht dat Dick Holyester, secretaris van de VN, plotseling besloten had Nederland te bezoeken.

Omdat zijn afdeling verantwoordelijk was voor de beveiliging van alle regeringsgebouwen en ambassades plus alle hooggeplaatste medewerkers en bezoekers daarvan, zowel nationale als internationale, zat hij al vanaf zeven uur vanmorgen aan zijn bureau in het crisiscentrum.

Het was nachtwerk geworden om de benodigde regelingen te treffen en de wekker had veel te vroeg naar zijn zin zijn irritante gepiep laten horen.

Allereerst had hij de gisteravond gemaakte afspraken gecontroleerd en hij had inmiddels de bevestiging ontvangen dat de secretaris keurig netjes op Schiphol was opgevangen en veilig bij het Vredespaleis was afgeleverd. Geen problemen, geen bijzonderheden.

Inmiddels stond het derde kopje koffie van die dag voor hem.

Genietend nam hij een laatste trekje van zijn dunne sigaartje en blies de rook richting het wijdgeopende raam, waarna hij het sloot en zijn computer uit de slaapstand haalde. Inmiddels kwamen zijn medewerkers binnendruppelen. Hij hoorde ze elkaar opgewekt goeiemorgen wensen terwijl ze hun werkplek opzochten.

Er klonken geluiden van tassen die werden neergezet, computers die werden aangezet, het ritselen van papieren en gedempt geroezemoes.

De dagelijkse routine was begonnen en hij opende het belangrijke dossier dat hij naast zijn kopje had neergelegd en nog geen seconde uit het oog verloren had.

Naast het gewoonlijke werk, was er één geval dat maximale coördinatie en beveiliging vergde, namelijk het vervoer van Hakon Eriksson, de onderzoeksleider van UNBI.

Hij moest van zijn hotel naar het Vredespaleis en een uur later naar het even verderop gelegen gebouw van het Internationale Strafhof worden geëscorteerd.

Hij wilde erg graag van zijn eigen wagen gebruik maken en omdat deze aan alle veiligheidseisen voldeed, zoals kogelwerend glas en speciale banden, was dit verzoek ingewilligd.

Er waren acht motoragenten van de marechaussee toegewezen om de wagen te begeleiden en twee Apache-heli's die het escorte in het oog zouden houden.

Voor alle zekerheid was het transport in het geheim voorbereid en er waren maar een paar mensen bij wie de vertrektijd en route bekend waren.

Hij keek toe hoe het escorte zich rond de limousine groepeerde, waarna de stoet in beweging kwam.

Het ging gesmeerd, dacht hij opgewekt, en bleef nog even zitten kijken naar de saaie beelden die de Apaches bleven doorzenden.

Hij bedacht zich net dat hij ondertussen wel een begin kon maken met het beantwoorden van zijn post, toen hij voor zijn ogen de limousine in een vuurbal zag veranderen.

Vol ongeloof bleef hij een paar seconden naar het scherm staren, voordat het hem lukte zijn blik van het afgrijpselijke tafereel los te scheuren en hij overeind schoot.

Terwijl er koude rillingen over zijn rug liepen, gaf hij zijn medewerkers, die stuk voor stuk als standbeelden naar hun beeldscherm staarden, opdracht om de centrale meldkamer te bellen, die de reddingsdiensten en politie naar de catastrofe dienden te sturen. Ook moesten John Bingham en Dick Holyester worden ingelicht. Ondertussen hadden zijn handen zelfstandig de telefoon gepakt en kozen het nummer van de burgemeester. Zodra deze op de hoogte was gebracht, zou hij commissaris Schenk inlichten. Met de telefoon aan zijn oor geklemd, keek hij met lede ogen naar de ramp op zijn beeldscherm.

< 02.11

John was het vliegvisser en het begeerde kunstaas al vergeten, en zag hoe Dick fronsend op het display van zijn mobieltje keek. "Wat is er? Vertel me nou niet dat Hakon onze afspraak heeft afgezegd!" "Nee, dat is het niet", antwoordde Dick. "Hij stuurt me een boodschap in het Latijn, dat..." "In het Latijn, zeg je? Dat is raar. Nee, daar...", begon hij, toen de deur met kracht werd opengegooid. Tegelijk draaiden ze zich om en zagen ze Johns assistente hijgend en met betraande ogen in de opening staan.

Het moest erg zijn, dacht John. Ze was ruim twintig jaar bij hem in dienst en zo had hij haar nog maar één keer eerder meegemaakt. Dat was in het begin van zijn carrière geweest.

Hij was toen nog advocaat en zij, toen al, zijn assistente. Voor haar ogen had er een zware aanrijding met dodelijke afloop plaatsgevonden en in zijn toenmalige kantoor had ze precies zo gestaan, met diezelfde ontredderde uitdrukking op haar gezicht. Ze wankelde de kamer binnen en stamelde: "Het is verschrikkelijk. O God, wat erg ..." In haar ogen verschenen dikke tranen, die traag naar beneden begonnen te rollen.

John nam haar bij de arm en liet haar op de bank plaatsnemen. Troostend legde hij zijn hand over de hare en gaf haar zijn zakdoek, zich afvragend wat er aan de hand kon zijn.

Hij had haar naar de portier gestuurd om Hakon op te vangen, zodat ze hem hierheen kon begeleiden. Vol medeleven zag John hoe ze verdrietig in elkaar gedoken, stil bleef zitten huilen. "Dick?", vroeg hij, "wees zo goed en regel even een glas water, wil je?" Hij reikte naar zijn smartphone, die op de salontafel lag, om zijn tweede assistente te bellen, toen de telefoon begon rinkelen.

Hij nam op, luisterde een moment en verstrakte. Verslagen keek hij Dick aan en zei toonloos: "Er is een aanslag gepleegd ... Op Hakon."

< 02.12

Op het hoogste balkon van het Hilton stonden Marilyn en Tjan met glinsterende ogen te kijken naar de dikke, zwarte rookkolom die vlakbij het Vredespaleis opsteeg. "Kom op, Tjan. Je moet gaan inpakken", zei Marilyn. Zelf bleef ze staan en zocht met haar ogen de hemel af. Ze hoefde niet lang te wachten voordat haar duif klapwiekend op de balkonrand landde en vervolgens vol vertrouwen op haar uitgestoken hand ging zitten.

"Goed gedaan, meisje", complimenteerde ze de vogel, waarna ze haar voorzichtig in de gereedstaande duivenmand zette. Ze tilde de mand op en liep de kamer in.

Tjan had ondertussen al hun spullen in de reistas gepropt en de bedden gedaan. Het ene was keurig opgemaakt, het andere zag er flink gebruikt uit.

Het enige dat ze achterlieten, waren een paar pakketjes die sinds gisteravond klaarlagen. Over een paar uur zouden ze worden opgehaald. Tot die tijd zouden ze hier veilig liggen, want de receptie was geïnstrueerd om voor drie uur vanmiddag niet te storen.

Voor de zekerheid controleerde ze ze nog even. Ze knikte naar Tjan. "Alles oké, we kunnen gaan." Ze opende de deur van de lift, die exclusief via het halletje van hun suite bereikbaar was, om gasten volledige privacy te garanderen. Met de sleutelkaart van hun kamer activeerde ze hem en Tjan drukte op de knop voor de parkeergarage.

Geluidloos zoefden ze naar beneden.

Vlak voordat ze de lift uitliepen, hield Marilyn een op een creditcard lijkend kaartje tegen het bedieningspaneel.

“Zo, die is even out of order.”

Ze keek Tjan met zwijmelende ogen aan en vervolgde kirrend: “Liefste, laten we gaan.” Als een hevig verliefd stelletje, hij met rugzak en schoudertas, zij met een duivenmand, liepen ze babbelend naar hun auto en reden even later de garage uit.

< 02.13

In de hal van het Centraal Station Den Haag was het bijzonder rumoerig.

De spits was in volle gang en hordes reizigers, forenzen, toeristen en dagjesmensen, haastten zich kriskras door elkaar.

Met op de achtergrond gedempte, galmende mededelingen en oproepen, steeds in vele talen herhaald, deden de kiosken goede zaken. Voor de ticketautomaten en loketten stonden lange rijen wachtenden. Onder deze menigte viel een oudere man die een grote koffer met zich meesleepte niet op. Hij liep, opvallend kwiek voor zijn leeftijd, rechtstreeks door naar de toiletten. Het was hier een stuk rustiger. Er stonden maar twee mannen bij de urinoirs en er waren maar vier wc-hokjes bezet. Op het moment dat hij de ruimte binnenkwam, ging het eerste hokje open. Er kwam een magere Aziatische man uit. Een enorme digitale camera hing om zijn nek. De man zag hem aankomen en hield beleefd de deur voor hem open. Hij liep snel naar binnen, trok met enige moeite zijn koffer mee en sloot de deur.

Tien minuten later kwam er een Italiaan van middelbare leeftijd uit. In zijn rechterhand droeg hij een reiskoffertje en onder zijn oksel zat een New York Times geklemd. Met zijn linkerarm reikte hij achter zijn rug, sloot het hokje en begaf zich naar de wasbakken.

Aan de deurknop hing nu een kartonnen bordje met daarop in hanenpoten 'defect', naast een plaatje van een toiletpot met een rood kruis eroverheen.

Hij keek opletend in de spiegel, bestudeerde zorgvuldig zijn gezicht, deed een stapje naar achter en knikte zijn spiegelbeeld goedkeurend toe. Zijn maatkostuum zat als gegoten.

Het overhemd paste er prachtig bij en zijn kleurige das maakte het geheel af. Perfect. Terwijl hij zijn handen waste, liep een man het hokje binnen, zonder aandacht te schenken aan het defect-bordje. De deur kletste dicht.

Het waarschuwbordje was verdwenen.

Hij droogde zijn handen af en zag dezelfde man, die nu een grote koffer achter zich aansleepte, weer naar buiten komen. De man kwam naast hem staan.

Na een laatste blik in de spiegel trok hij zijn manchetten recht, schoof een grote, gouden zegelring over zijn rechterpink en zei in rad Italiaans: "Zo, ik ben klaar voor de reis." Hij knikte de man naast zich toe, pakte zijn koffertje en krant en verliet de toiletten.

< 02.14

Casanova zag van verre de tram aankomen die hij moest hebben. De lichtbak gaf aan dat de eindhalte het CS te Den Haag zou zijn. De wachtenden stonden op en vormden een slordige rij. Hij hield een stukje afstand terwijl hij zich bij het groepje aansloot.

Op het moment dat hij wilde instappen, op weg naar zijn vrijheid, besepte hij niet dat zijn pensioen uitgesteld zou worden. Zijn euforische stemming, ondanks twee maanden slaapgebrek en een koppig aanhoudende hoofdpijn, maakten hem minder alert, en dat werd nu bestraft.

Hij vermoedde niets toen een knappe vrouw met een enorme bos rood haar hem in het Nederlands aansprak. Hij had al gezien dat ze met een stadsplattegrond vertwijfeld om zich heen had staan kijken. Hij wilde haar net antwoorden, in het Engels, want van dat rare Nederlandse taaltje snapte hij niets, toen hij begreep dat hij bewust werd afgeleid. Doch die fractie van een seconde werd hem fataal. Hij voelde een prik in zijn rechterbil en gelijktijdig werd bij zijn rechteroor met een bekakt Engels accent gefluisterd: "With the compliments of his Lordship." Hij besepte dat het spel over en uit was. Hij probeerde zich nog om te draaien, maar het gif had hem al te veel verlamd.

Hij zakte door zijn knieën, verloor zijn evenwicht, sloeg achterover, knalde met zijn hoofd op straat en bleef bewegingloos liggen. Een normaal mens zou er een schedelbasisfractuur aan over hebben gehouden, maar zijn kop was gelukkig zo hard als gewapend beton. Hoewel hij volledig verlamd was, was hij nog wel bij bewustzijn en hij vreesde wat komen zou. Hij zag dat de roodharige vrouw haar stadsplattegrond liet vallen en hoorde haar roepen: "Help, help, hij heeft een hartaanval gehad!" Ze wees daarbij naar zijn lichaam op de grond.

Het toeval wilde dat er juist een ambulance aankwam, die direct door de toegestroomde omstanders naar de op straat liggende man werd gedirigeerd. De roodharige vrouw was inmiddels als een bezetene bezig hartmassage toe te passen, hoewel het er meer naar uitzag alsof ze hem doormidden probeerde te timmeren.

Ondertussen had ze snel de zakken van zijn broek en colbert doorzocht. Een nietsvermoedende omstander zou denken dat ze op zoek was naar een eventueel hartmedicijn. Zijn laksheid vervloekend, verloor Casanova het bewustzijn.

De vrouw ging opzij voor de aangesnelde ambulancebroeders, die het bloed uit zijn gezicht zagen wegtrekken.

Ze wisten dat ze met een hartaanval van doen hadden en pakten de defibrillator. Het kostbare zijden shirt werd kapot geknipt, waardoor een enorme torso werd ontbloot waarop meerdere tatoeages en vele littekens zichtbaar waren.

Terwijl er slijm uit zijn mondhoeken liep en er bij zijn kruis een natte plek ontstond, legden de broeders twee gel pads op zijn huid, plaatsten de peddels erop en gaven hem vervolgens de maximale stroomstoot. De patiënt had een fors lichaam, en wanneer in zo'n situatie het hart meteen

weer op gang gebracht kon worden, zou er relatief weinig schade zijn. Met een paar honderd joules ontladde de condensator zich in het lichaam.

Het kolossale lijf kreeg een geweldige opdoffer. Bij Casanova kwam de bloedcirculatie weer op gang. Gierend haalde hij adem en ervoer nu zelf de totale ontredding die zijn slachtoffers voorheen hadden ervaren, terwijl hij gefascineerd toekeek wanneer hij ze op fantasievolle wijze martelde terwijl dezen, net als hij nu, volledig weerloos waren.

Hij vervloekte zichzelf en de hele wereld, terwijl hij op de brancard werd gelegd en vakkundig de ambulance werd ingeschoven.

Een van de broeders, een jonge man, controleerde nogmaals zijn hartslag en legde meelevend een dunne deken over hem heen. Ze keken elkaar aan en terwijl hij in de mooiste hazelnootkleurige ogen keek die hij ooit had gezien, verloor hij opnieuw het bewustzijn. De ambulance reed snel met flinkerende lichten en gillende sirene richting ziekenhuis.

Vanwege alle opschudding was het niemand opgevallen dat de roodharige vrouw verdwenen was.

< 02.15

Na de instructie kwam er meteen beweging in de drie SUV's.

Bivakmutsen werden over hoofden getrokken, communicatiemiddelen nog even getest en wapens doorgeladen.

In de voorste auto nam de spanning bij Holger Bersal, de teamleider, toe. Hij genoot van het gevoel dat hem intens bewust maakte van zichzelf en de omgeving om hem heen.

Het was nu precies vijf uur geleden dat zijn smartphone met een daarvoor speciaal ingestelde beltoon liet weten dat zijn inzet vereist werd.

Hij was diep in slaap geweest, maar was, zoals geleerd in zijn diensttijd – slapen wanneer mogelijk en direct reageren op ingeprinte geluiden – onmiddellijk wakker geworden.

Het bericht was afkomstig van de centrale meldkamer, die alle inzet voor AT's coördineerde.

Omdat de oproep rechtstreeks van deze instantie kwam, wist hij dat het om een grootse en bijzondere operatie moest gaan.

Dat bleek ook uit de inhoud van het bericht, dat uitgebreider was dan gebruikelijk.

'Klaar maken voor inzet. Code A1. Ondersteuning regionaal hoofdkwartier Interpol Den Haag t.b.v. aanhouding Casanova.

Activeer 3 teams. Stand-by 08.00 parkeergarage Interpol.

Inrijcode 26021957. SUV's opstellen bij de liften.

Luchtsteun A12 is mogelijk naar gelang situatie.

Radiostilte tot vertrek uit garage.'

Nadat Holger dit gelezen had, was hij klaarwakker en gereed voor actie.

Zijn vriendin had zich niet bewogen en lag nog steeds op haar zij met licht opgetrokken benen heerlijk te slapen en had er geen idee van dat hij zich binnen afzienbare tijd in een mogelijk levensbedreigende situatie zou begeven. Maar daar leefde hij voor.

Van jongs af aan was hij een actieve sporter die de grenzen van zijn kunnen opzocht. Of het nu skiën, parasailing, bergbeklimmen of parachutespringen was, je kon het zo gek niet bedenken, hij moest het geprobeerd hebben.

Tot op heden had hij zijn grens nog niet gevonden. Zelfs niet in zijn werk als hoofd van het speciale AT van de EU. Dit team, EUAT92, was speciaal opgericht voor de grensoverschrijdende strijd tegen terrorisme.

In dit werk kon hij zijn overvloedige energie kwijt en de afgelopen zes jaar waren alle inzetten waarbij hij betrokken was geweest, vrijwel vlekkeloos verlopen.

Omdat het doelwit Casanova betrof, was hij extra gemotiveerd.

Hij had tot maximale bewapening besloten, omdat hij geen enkel risico wilde lopen dat deze gevaarlijke crimineel en collega-moordenaar alsnog kon ontkomen.

Hij had zijn tweede man geïnstrueerd en wist dat de teams een uur later volledig bewapend klaar zouden staan voor de briefing, waarna ze per helikopter naar de plaats van inzet zouden worden gevlogen.